

Ellentét

Általában hajnali négykor kelek, hogy beérjek a nyolckor kezdődő órára. Ha előadás lenne, be se mennék, aludnék egész nap, de nem szeretnek valami nagyon odafent, így gyakorlati óra, ahol a bejárást szemmel tartják. Jobb napokon kilenckor vagy tízkor kelek, délután egykor pedig óra.

A legszebb az egészben, hogy két előadás között nagyjából van 5 órányi szabadidőd, mert nincs más tárgyad. Hazamehetnél, de mire hazaérnél, fordulhatnál is vissza. Ez megy minden egyes nap. Lassan belerökönnyödsz, gondolkozol, hogy abbahagyod az egészet a picsába, de otthon sem akarsz maradni. Nem. Az otthoni légkör ezerszer rosszabb, negatív, szeretet szagát még csak a kanyarban sem érzel. Nem. Ki vagy utálva. Ez az egy dolog tartja benned a lelket, hogy már pedig végigcsinálod, ha elkezdted. Még két és fél év. Túlvészeled. Levizsgázol. Lediplomázol. Jobb életkörülményeid lesznek. Tervezgetsz, hogy mit hogyan, a jogsit is befejezed, hogy közelebb kerülhess az álmaidhoz.

Reggel nyolckor bemész az órára. Az első ebből a tárgyból. Kiszúrsz magadnak az ajtóhoz közel egy szabad helyet két lány között. Az egyik barna, a másik szőke. Senkit nem ismersz, mindenki idegen. Leveted a kabátod, felrakod a fogasra. Ledobod magad a székre. Remek, egy egyszerű szék, nem tudsz min írni. És már ezen fogsz ülni egész félévben. Szuper. Kicsit kényelmetlenül is érzed magad, de próbálsz magabiztosnak mutatkozni. Elkezdődik az óra. Első feladat, ismerjétek meg egymást a „párotokkal”. A barna lányhoz fordulsz. Nem éppen magas, egészen alacsony. Zavartan mosolyog, szeme a zöldes barna szebbik árnyalatában pompázik. Nem beszél valami hangosan, zavarát leplezve mindig elkacagja magát. Elmosolyodsz. Tipikusan a gyengéd. Következő feladat, ismerjétek meg egymást a másik párotokkal. Most a szőkéhez fordulsz. Magas. És a szeme... az a fajta kék, amelynek, ha bármit is mond, bármit megteszel. Sci-fi rajongó lány, és felettébb barátságos. Kiütöttek. Két olyan lány közé ültél, akiknek bármit megtennél. A két véglet.

Ez az aprócska „élmény” valamilyen szinten feldobta a napodat, legalább is nem lesz kismillió árnyalatban elcsesztett. Várod a vonatot. Még röpke két óra, mire hazaérsz. Remek. Napi rutin, fél éve már ezt csinálod, teljesen hozzá szoktál, de utálod az egészet. Nem érdekel, erősnek kell lenned, ki kell bírnod, hogy bemutass neki „Tévedtél”.

Nem telik bele egy hét, már nem kelsz hajnalban, hogy beérj órára, már nem szidod az eget, hogy fent kell maradnod és nem tudsz magaddal mit kezdeni a plázákban több órán keresztül. Nem. Felköltöztél, nagyjából 8 perc szakít el az iskola épületétől és az óráidtól. Amikor felkelsz, nem akarsz megölni minden élőt a bolygón, hanem mosolygysz. Nyugodtan megkajálsz és még nyugodtabban indulsz útnak. Aztán hazaérsz. És csak gépezel egész nap. Nincs munkád, a barátaid iskolában vannak, semmit nem tudsz csinálni. Alig várod, hogy hazaérj és a saját ágyadban aludj. 2 óránként kelsz fel arra, hogy az ágy rugója kilöki a bordádat a helyéről.

Végül ott van Ő. Hosszú, vöröses hajjal, a legszebb kék szemekkel, melyeket valaha láttál. Bőre ugyan sápatag, mégis erős sminket használ. Lenyűgöz, minden egyes szavával. Tulajdonképpen Ő az, aki miatt elhagytad a korábbi énedet. A személyiségedet. Hogy egyszerre több lányt is hitegess, vagy hogy egyáltalán hitegesd őket. Igen. Miatta változtál meg, miatta dobtad el azt, amivel a legutóbbi szakítás alkalmával képes voltál kilábalni a búskomorságból. Úgy tűnik, jól meg vagytok. Te lassan szerelmes leszel, a jövőtöket tervezgeted gondolatban, Ő pedig nem tudod, mit gondol. Távol vagytok egymástól. Nem találkoztatok. Nem vagytok együtt.